

tjener sig af i og for sig utjenlige Midler eller tager Fell med Hensyn til de factiske Forhold. Men Tilfældet henhører, som bemærket, i hvert Fald under Udkastets § 49, og en særlig Regel angaaende den eventuelle Strafs Størrelse vil efter den nævnte §, sammenholdt med Udkastets § 44, der, som oftere erindret, ikke har nogen bestemt Grændse for den laveste Grad af Forsøgsstraffen, ikke være nødvendig.

Saa ubestrideligt som det dernæst synes at være, at den, der efter at have ydet Hjælp til en Forbrydelse, af egen Drift forebygger dennes Fuldbrydelse ved at bevæge Hovedmanden til at opgive den eller paa anden Maade, bør være straffri — i Lighed med, at den, der af egen Drift opgiver, om fornuddent, forhindrer Fuldbrydelsen af en paabegyndt Forbrydelse, ikke underkastes nogen Straf —, saa omtvisteligt er det, hvorvidt der ikke ogsaa maatte være Røje til at tilstaae den frivillig tilbagetredende Medhjælper Straffrihed, eller ialtfald Strafnesfættelse, hvor han vel ikke har forebygget, men dog gjort Alt hvad der stod i hans Magt for at hindre Forbrydelsens Udførelse, foruden at han, hvor Saa-dant var muligt, aldeles har hævet Virkningen af den af ham ydede Bistand, t. Ex. ved at tage sine ublaante Vaaben tilbage. Medens det paa den ene Side er aabenbart, at den Paagjældendes Strafftyld under den ommeldte Forudsætning maa ansees at blive formindsket, ligesom det ogsaa kunde synes at være anbefalelsesværdigt af practiske Hensyn at aabne Udsigt til Straffrihed for den Medhjælper, der virkelig stræber at forhindre Forbrydelsens Udførelse, idet deri vilde indeholdes en vægtig Opfordring for ham til at gjøre Sit i denne Henseende, selv om han ikke maatte kunne gjøre sikker Regning paa, at det vil lykkes ham —, kan det paa den anden Side formeentlig ikke benægtes, at det har sine store Betæneligheder at opstille en Regel i den nævnte Retning, forsaavidt derved lettelig vilde fremkaldes Spørgsmaal, som det i det enkelte Tilfælde vilde være forbundet med særdeles Vanstelig-hed at løse, om hvorvidt Medhjælperen virkelig har gjort Alt, hvad han kunde, for at forhindre Forbrydelsen, om han t. Ex. har gjort, hvad han kunde, for at overtale Hovedmanden til at

opgive Forbrydelsen, om han betimelig eller saa hurtigt (som muligt) har givet Øvrigheden eller den Person, mod hvem Forbrydelsen skulde rettes, Underretning desangaaende, osv. Det synes ikke herimod at kunne være af afgjørende Betydning, at det nærmest maatte blive den Paagjældendes Sag at oplyse og godtgjøre, hvad han har gjort for at forhindre Forbrydelsen, og at han efter Omstændighederne ikke kunde gjøre mere; thi i Virkeligheden vilde man dog i den Henseende lade sig nøie med et Sandshylighedsbeviis, og naar Medhjælperen var en snildt beregnende Person, der forstod at give det Udseende af, at han havde viist nidkjær Virksomhed for at forhindre den Forbrydelse, til hvis Udførelse han fra først af havde ydet Bistand, vilde det saare let kunne skee, at hans Opspind i den Henseende blev taget for gode Varer. Da det nu derhos — affeet fra ganske særegne Tilfælde, hvor da Benaadningsretten maatte træde til — formeentlig ikke kan være nogen Retfærdighedsfordring, at den, der virkelig har medvirket til at fremme en Forbrydelse, skulde være fri for Straf derfor, naar han ikke ganske tilintetgjør Virkningerne af sin forbryderiske Virksomhed ved at forhindre Forbrydelsen, som sandshyligviis eller dog muligviis ikke vilde være bleven udført uden denne Bistand fra hans Side, og da det i og for sig ifølge den store Bidde, som Straffebestemmelsen efter § 46 har, vil være muligt at tillægge den Omstændighed, at Medhjælperen virkelig, skjøndt forgjæves, har bestrebt sig for at hindre Forbrydelsen, en væsentlig Indskydelse som en særdeles formildende Omstændighed ved Straffegradens Ansættelse, har Kommissionen meent, at der kun meget sjældent vil være Trang til en mildere Strafferegel ved Bedømmelsen af det heromhandlede Tilfælde. Men forsaavidt Muligheden heraf dog ikke kan benægtes, og med Hensyn til det practiske Tilraabelige i, at der, som ovenfor antydet, gives Medhjælperen Opfordring til at gjøre, hvad han kan, for at hindre Forbrydelsen, har man dog troet i Udkastets § 48, sidste Punktum, at burde tilføie en Bemærkning for Domstolene til at nedsætte Straffen under den i § 46 foreskrevne Grændse, naar den paagjældende Med-